

[Bakholt]

Arbejdsministeren henviste til, hvad han sagde sidste gang, og gentog, at det her først og fremmest vil være hæmmende for små og mellemstore virksomheder. De vil ikke satse, siger arbejdsministeren, hvis man gennemfører lovgivning på dette område.

Men så må jeg sige: Hvorfor nu det? Det, man egentlig siger, det har andre ordførere også sagt, er, at de små og mellemstore virksomheder kun kan eksistere og kun kan overleve, hvis de kan ansætte og afskedige folk fra den ene time til den anden eller fra dag til dag. Det tror jeg ikke er rigtigt. Det er en fundamentalt fejlagtig opfattelse, at det skulle stille små og mellemstore virksomheder dårligere, at der er nogle ordentlige ansættelsesregler og afskedigelsesregler. Det tror vi ikke på.

De små og mellemstore virksomheder skal også rette sig efter andre bestemmelser, andre regler, i samfundet. Det er jo ikke sådan, at små og mellemstore virksomheder er fritaget for en lang række bestemmelser i de forskellige lovgivninger. De skal også indrette sig herefter, og de kan selvfølgelig også indrette sig efter dette.

Jeg er heller ikke enig i de betragtninger, den konservative ordfører kom med, at det her vil udvide antallet af løsarbejdere. Den tror jeg heller ikke på.

Det er aftalestof, siger man. Javel. Der er så meget, der er aftalestof på arbejdsmarkedet. Men det forhindrer ikke Folketinget i ved adskillige lejligheder at lave lovgivning, som regulerer en masse forhold på arbejdsmarkedet. Det er det, der her er tale om. Dette er en rammelovgivning, og så skal arbejdsmarkedets parter selv udfylde den.

Vi har, som SF's ordfører var inde på det, en meget uensartet stilling på arbejdsmarkedet. Den bliver værre og værre, og vi er faktisk derhenne, at meget, meget store grupper på arbejdsmarkedet i dag har daglejerstatus. Der er en række retsregler vedrørende ansættelse, som er gældende for alle parter.

Så siger arbejdsministeren, at hvis parterne på arbejdsmarkedet henvender sig til arbejdsministeren, til regeringen, så vil han selvfølgelig gerne sætte udvalgsarbejde i gang. Det er da altid noget. Men han opstillede den forudsætning, at det skulle være begge parter. Vi ved godt, at Dansk Arbejdsgiverforening selvfølgelig ikke vil være med til at lave om på de her ting frivilligt, så længe de kan slippe fri. Det vil

sige, at så er arbejdsministeren, med den holdning, han her indtager, behagelig fri for at gøre noget som helst.

Det er en mærkelig holdning, synes jeg nok. Hver gang der skal foretages et eller andet, som arbejdsministeren ikke personligt bryder sig om, skal han faktisk slæbes til truet af begge parter for at foretage sig noget.

Jeg synes, at arbejdsministeren skulle prøve at se på, hvad der sker i samfundet, hvad der sker ude omkring i verden, hvad det er for vilkår, der gælder i Danmark, og hvad det er for vilkår, der gælder i en lang række andre lande. Så tror jeg, at arbejdsministeren vil komme til den erkendelse, at der er brug for at gøre noget i Danmark. Arbejdsministeren burde egentlig på eget initiativ nedsætte et udvalg til at kigge på det.

Så vil jeg knytte nogle bemærkninger til lovforslag nr. L 109. Vi har ønsket, at lov om afskedigelsesvarslings bliver en selvstændig lov, simpelt hen for at understrege, at vi mener det alvorligt med de varslingsregler, der gælder i forbindelse med afskedigelser i større omfang. Alt for mange virksomheder tager ikke disse regler alvorligt. Det er også nødvendigt, at vi får udbredt kendskabet til, at der findes den slags regler, og at de skal overholdes.

Der er også brug for meget, meget kraftige opstramminger til fordel for de mennesker, der er ansat. Det er faktisk sådan, at det er en fordel i dag ikke at overholde loven. Det er bevist ved Tulipsagen, som nu er endt med den løsning, at der er indgået forlig. Der er faktisk afskediget 329 mennesker, og man slipper med at betale en bøde på 7.500 kr.

Det er ikke et enkeltstående tilfælde. Det finder sted i masser af tilfælde, og det er ikke forhold, vi her i landet kan acceptere i 1988. Derfor bør de ting strammes op. Det bør ikke kunne klares med at betale 23 kr. pr. person, når man fyrer folk på den måde, det er sket på Tulip og en række andre virksomheder.

Det er selvfølgelig meget godt, at arbejdsministeren vil se på, hvad der egentlig er sket, men det er ikke nok, hr. minister. Tiden går bare med det, og jeg er bange for, at der ikke bliver foretaget ret meget andet end et stykke analysearbejde. Der bliver ikke truffet nogen beslutninger i regeringen om, at tingene skal ændres.

Men vi vil presse på for at få de her ting ændret. Det er ikke anstændigt, at vi har de her